

Saksmappenr.: 04/06016

Arkivkode: 130 & 13

Larvik
kommune

Saksnummer:	Utvalg/komite	Møtedato:
002/05	Plan og økonomikomiteen	26.01.05
004/05	Kommunestyret	09.02.05

Distriktskommisjonens utredning. Uttalelse

RÅDMANNENS FORSLAG TIL VEDTAK:

1. Larvik kommune støtter forslaget om å avvikle fylkeskommunen og erstatte denne med et regionalt folkevalgt nivå. Landet bør deles inn i 9 regioner, hvor de nåværende fylkene Buskerud, Vestfold og Telemark utgjør en av disse regionene.
2. Larvik kommune mener det er nødvendig å tilføre det nye regionale nivået flere oppgaver fra staten for å styrke dets rolle som regional utviklingsaktør. Kommunen har ingen tilføyelser til de oppgaveoverføringer som distriktskommisjonen foreslår.

Behandling i Plan og økonomikomiteen:

Anders Anundsen framsatte følgende forslag på vegne av Fremskrittspartiet og Høyre:

”Larvik kommune støtter forslaget om å avvikle fylkeskommunen som eget forvaltningsnivå, men ikke forslaget om opprettelse av et nytt regionalt nivå. Larvik kommune mener det kun bør være to forvaltningsnivåer i Norge, kommuner og stat.”

Torbjørn Kristensen framsatte slikt tilleggsforslag:

”Pkt. 2 – tilføyelse etter punktum i 2. linje:
Kommunen mener at i tillegg til oppgaveoverføringer tilbakeføres ansvar for sykehus, psykiatri og barnevern og at staten skal sørge for at det er samsvar mellom de tjenester som overføres/tilbakeføres og økonomiske ressurser som følger med.”

Det ble votert alternativt mellom rådmannens forslag og Anders Anundsens forslag. Rådmannens forslag ble anbefalt vedtatt med 6 mot 3 stemmer.

6 = LL, Kr.F., SV, Ap.

3 = Frp., H

Det ble votert over Torbjørn Kristensens tilleggsforslag som falt idet 1 stemte for og 8 mot.

8 = LL, H, Kr.F., Ap., Frp.

1 = SV

Plan og økonomikomiteéns innstilling blir etter dette:

1. Larvik kommune støtter forslaget om å avvikle fylkeskommunen og erstatte denne med et regionalt folkevalgt nivå. Landet bør deles inn i 9 regioner, hvor de nåværende fylkene Buskerud, Vestfold og Telemark utgjør en av disse regionene.
2. Larvik kommune mener det er nødvendig å tilføre det nye regionale nivået flere oppgaver fra staten for å styrke dets rolle som regional utviklingsaktør. Kommunen har ingen tilføyelser til de oppgaveoverføringer som distriktskommisjonen foreslår.

Behandling i Kommunestyret:

Hallstein Bast framsatte følgende forslag:

”Pkt. 1 – nytt:

Larvik kommune anbefaler at fylkeskommunene splittes i folkevalgte regionskommuner med basis i naturlige felles interesser. Man ser for seg et antall på 60 – 80 regionskommuner.”

Anders Anundsen tok opp det forslag han fremmet i plan- og økonomikomiteen på vegne av Fremskrittspartiet og Høyre.

Torbjørn Kristensen framsatte slikt forslag:

”Pkt. 2 – tilføyelse etter punktum i 2. linje:

Kommunen mener at i tillegg til oppgaveoverføringer tilbakeføres ansvar for sykehus, psykiatri og barnevern.

Pkt. 3:

Staten skal sørge for at det er samsvar mellom de tjenester som overføres/tilbakeføres og økonomiske ressurser som følger med.”

Det ble først votert over Hallstein Basts forslag som falt idet 1 stemte for og 34 mot.

34 = LL, H, Kr.F., SV, Ap., Sp., Frp.

1 = V

Det ble votert over forslaget framsatt av Anders Anundsen. Forslaget falt idet 13 stemte for og 22 mot.

22 = LL, Kr.F., SV, V, Ap., Sp.

13 = Frp., H

Det ble votert over plan- og økonomikomiteéns innstilling som ble vedtatt med 21 mot 14 stemmer.

21 = Ap., Sp., LL, SV, Kr.F.

14 = Frp., H, V

Det ble votert over Torbørn Kristensens forslag pkt. 2 som falt idet 3 stemte for og 32 mot.

32 = LL, H, Kr.F., V, Ap., Sp., Frp.

3 = SV

Det ble votert over Torbjørn Kristensens forslag pkt. 3 som ble vedtatt med 34 mot 1 stemme.
34 = LL, H, Kr.F., SV, Ap., Sp., Frp.
1 = V

Kommunestyrets vedtak blir etter dette:

1. Larvik kommune støtter forslaget om å avvikle fylkeskommunen og erstatte denne med et regionalt folkevalgt nivå. Landet bør deles inn i 9 regioner, hvor de nåværende fylkene Buskerud, Vestfold og Telemark utgjør en av disse regionene.
2. Larvik kommune mener det er nødvendig å tilføre det nye regionale nivået flere oppgaver fra staten for å styrke dets rolle som regional utviklingsaktør. Kommunen har ingen tilføyelser til de oppgaveoverføringer som distriktskommisjonen foreslår.
3. Staten skal sørge for at det er samsvar mellom de tjenester som overføres/tilbakeføres og økonomiske ressurser som følger med.

SAKSBEHANDLER: kst. økonomisjef Jon Fonkalsrud

Vedlegg:

- 1 Distriktskommisjonens utredning. NOU 2004:19. (Ligger i sakmappe)

SAMMENDRAG:

Distriktskommisjonens utredning foreslår å avvikle fylkeskommunen og erstatte denne med større folkevalgte regioner. Det fremmes ikke spesielle forslag til geografisk inndeling, da dette er dekket av Kommunenes sentralforbunds utredning "Sterke regioner". Kommunestyret har uttalt seg til dette i sak 171/04 og anbefalt 9 regioner i Norge.

Kommisjonen fremmer en rekke forslag til oppgaveoverføringer fra staten til det nye regionale nivået. Ett av fokusene er å tilføre oppgaver til det regionale nivået som forsterker dets rolle spesielt innfor landbrukssektoren og næringsstøtte i distriktssammenheng. Administrasjonen har ingen spesielle synspunkter på disse oppgaveoverføringene, men mener det er nødvendig og viktig å styrke det regionale nivåets funksjon og oppgaver etter gjennomføringen av den statlige ansvarsrefomen på helsesektoren. Administrasjonen mener også at det er viktig å videreføre samspillet mellom det regionale nivået og primærkommunene, gjerne knyttet til partnerskapsavtaler for å utvikle konkrete prosjekter som kan bidra til å styrke kultur, reiseliv og næringsutviklingen lokalt og regionalt.

HANDLINGSROM:

Kommunestyret kan fatte det vedtak som passer, da det er en uttalelse. Det er lagt opp til to uttalefgrister:

- 1) 14. januar 2005 for tema om fylkeskommunens nye rolle som regional utviklingsaktør og som skal behandles i en Stortingsmelding våren 2005
- 2) 14. oktober 2005 for tema som er knyttet til framtidig fylkes- og kommunestruktur, oppgavefordeling og maktfordeling/regionalisering

Til den del av utredningen som har som tema framtidig fylkes- og kommunestruktur, oppgavefordeling og maktfordeling/regionalisering bør uttalelsen ses i sammenheng med kommunestyrets uttalelse i sak 171/04 Ny regioninndeling i Norge, hvor følgende vedtak ble fattet:

" Larvik kommune anbefaler at en inndeling av landet i 9 regioner legges til grunn i en videre utvikling av det regionale folkevalgte styret i Norge. "

MILJØFAKTORER:

Det er ikke foreslått oppgaveoverføringer til kommunene innenfor miljøforvaltningen. Det foreslås imidlertid (s. 117 under avsnittet naturressurser som regionale fortrinn) at kommunene bør gis frihet til å fatte endelig vedtak i flere plan- og reguleringsaker og at "vern gjennom fornuftig bruk" bør legges til grunn som forvaltningsprinsipp i verneområder.

Når det gjelder det regionale nivået påpekes at det kan være aktuelt å overføre myndighet oppgaver knyttet til miljø, ressursforvaltning, fiskeri, landbruk og a-etat.

FAKTISKE OPPLYSNINGER:

Distriktskommisjonen ble oppnevnt ved Kongelig resolusjon av 7. februar 2003 og arbeidet er gjengitt i NOU 2004:19 *"Livskraftige distrikter og regioner – rammer for en helhetlig og geografisk tilpasset politikk"*.

Distriktskommisjonen har foretatt en gjennomgang av helheten i dagens distrikts- og regionalpolitikk, det vil si av både "bred" og "smal" statlig politikk, som har betydning for bosetting og regional utvikling. Distriktskommisjonen har bygd på arbeidet til Effektuvalget (NOU 2004:2 *Effekter og effektivitet – Effekter av statlig innsats for regional utvikling og distriktpolitiske mål*).

Distriktskommisjonen blir sendt på en bred høring med to høringsfrister. Dette for å sikre at høringsinnspillene blir ivaretatt i forbindelse med behandlingen av to viktige saker i regjeringen. Distriktskommisjonen har i sin utredning lagt vekt på helhetsperspektivet, bl. a med fokus på styringssystemenes betydning for å føre en helhetlig og geografisk differensiert politikk. Det er allerede lagt et tidsløp for videre vurdering av det regionale folkevalgte nivået. Regionalt folkevalgt nivå ble senest drøftet i St.meld. nr. 19 (2001-2002) *Nye oppgaver for lokaldemokratiet – regionalt og lokalt nivå*. I neste stortingsperiode skal det gjennomføres en forskningsbasert evaluering av fylkeskommunen. Dette tidsløpet er lagt til grunn for høring på dette temaet i forbindelse med Distriktskommisjonens utredning

Distriktskommisjonens utredning er på i alt 168 sider, inkl vedlegg og det er et omfattende materiale. Administrasjonen trekker i hovedsak bare fram kommisjonens anbefalinger (flertallsanbefalingen av 11 av kommisjonens 15 medlemmer) hva gjelder forvaltningsstruktur og oppgavefordeling samt synet på fylkeskommunens nye rolle som utviklingsaktør. Når det gjelder synet på forvaltningsmodell md regionfylkeskommuner – klontra kommuner og to-nivåmodell er også mindretallets syn gjengitt.

Ulike momenter som er utredet som fører fram til anbefalingene er ikke trukket inn i dette saksforelegget og må hentes opp på KRD's hjemmesider med link til kommisjonens utredning.

Nedenfor er trukket fram i kortform noen av hovedpunktene i distriktskommisjonens anbefalinger som har relevans for kommunene og fylkeskommunen i Vestfold (mange av forslagene som har som målsetting og styrke distriktene utelates her.

Styringsstruktur

Først en omtale av distriktskommisjonens anbefalinger hva gjelder styringsstruktur, herunder forvaltningsstruktur og oppgavefordeling:

Forvaltningsstruktur og oppgavefordeling

” Kommisjonen anbefaler (s. 112):

Desentralisering av makt til underliggende forvaltningsnivåer bør være en hovedstrategi. Dette anses nødvendig for å utløse mer av det samlede verdiskapingspotensialet her i landet, og sette lokalsamfunn og regioner i stand til å ta større ansvar for egen utvikling.

Staten skal fortsatt ha det overordnede ansvaret for sektorpolitikken, og fastlegge distrikts- og regionalpolitiske målsettinger knyttet til de ulike politikkområder. Den statlige politikken bør ta utgangspunkt i at de ulike regioner har ulike vekstforutsetninger, og bidra til vekst og utvikling i alle deler av landet. Desentralisering av makt og myndighet innebærer altså ikke at staten skal fraskrive seg ansvar, men være tydeligere på den helhetlige distrikts- og regionalpolitikken.

Et flertall på 12 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Myrvoll, Navarsete, Riise, Sandberg, Sundtoft, Tøllefsen) anbefaler:

Det må, uavhengig av modell, legges opp til en styrket territoriell samordning av statlig sektorpolitikk på regionalt nivå, dvs innenfor faste geografiske grenser. Dette kan løses på flere måter.

Det er to hovedsyn i kommisjonen på hvordan disse strategiene bør følges opp. Det ene er at det etableres et sterkt folkevalgt organ på regionalt nivå. Det andre synet er at stat og kommuner tar et sterkere ansvar for samordningen på regionalt nivå.

Trenivåmodell

Et flertall på 11 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Myrvoll, Navarsete, Riise, Sundtoft, Tøllefsen) anbefaler:

- Desentralisering av betydelig mer makt fra staten til et folkevalgt regionalt nivå. Det pekes på at behovet for et sterkere folkevalgt regionnivå er godt utredet, og at konklusjonene i de ulike utredningene konvergerer mot en styringsreform som innebærer betydelig desentralisering av makt. Tidligere anbefalinger er imidlertid ikke fulgt opp, og det er nå behov for gjennomføringskraft.*
- Fylkesmannens oppgaver bør rendyrkes til tilsyn og kontroll.*
- Det folkevalgte regionale nivå et bør i særlig grad overta myndighet fra staten på områder som er av stor betydning for regional utvikling. Dette gjelder områdene infrastruktur, samferdsel, utdanning, forskning, næringsutvikling, kultur, kommuneoverskridende areal- og ressursforvaltning og helse. De regioner som har samisk bosetting bør tillegges økt ansvar i urfolkspolitikken. Der det i større grad åpnes for regionale prioriteringer bør det skapes aksept for regionale ulikheter i politikken, også på sentralt politisk nivå.*

- Innenfor infrastruktur og samferdsel bør ansvaret for riksvegene utenom stamvegene overføres til det regionale nivået. Dette nivået bør få et større ansvar for å samordne utbygging av transportmessig infrastruktur, samferdsel, kollektivtrafikk og arealbruk. I tillegg bør det regionale nivået få ansvar for utbygging av bredbånd til de deler av landet der slik utbygging ikke er bedriftsøkonomisk lønnsomt. Utviklingen av transportinfrastrukturen bør kunne nyttes som et aktivt virkemiddel i regionbyggingen.
- Innenfor utdanning bør det regionale nivået beholde ansvaret for det videregående skoleverket. I tillegg bør det forvalte tilstrekkelige midler til at høyskoler og universiteter motiveres til å innrette sin aktivitet i tråd med regionale utviklingsstrategier.
- Innenfor forskning bør det regionale nivået få langt større innflytelse på Forskningsrådets strategier og satsinger, samtidig som den nasjonale samordningen fortsatt ivaretas. Forskningsrådet bør medvirke i bygging av regionale spesialiseringsstrategier, som også har nasjonal og inter-nasjonal styrke eller potensial. I tillegg bør det regionale forvaltningsnivået ha et bestilleransvar i forhold til deler av de samlede forskningsmidlene.
- Innenfor næringsutvikling bør ansvarsreformen utvides, slik at det regionale nivået – i tillegg til å ha et bestillingsansvar overfor Innovasjon Norge får et tilsvarende ansvar i forhold til SIVA's utviklingsarbeid, bygdeutvikling, kompensasjonsmidlene for økt arbeidsgiveravgift (de næringsrettede utviklingsmidlene, det vil si den delen av provenyet som ikke kan tilbakeføres til enkeltbedrifter) og aetatens kvalifiseringsmidler.
- Innenfor kultur og idrett bør flere av riksinstisusjonene for kunst og kulturformidling (blant annet "de tre Rene") vurderes utviklet til fordel for en styrket kulturaktivitet i regionene. Det vil si at midlene eventuelt bør overføres til det regionale nivået. Dette nivået bør også få et utvidet ansvar for idrettspolitikken, museene, større kulturinstitusjoner og internasjonalt kultursamarbeid.
- Innenfor kommuneoverskridende areal og ressursforvaltning bør det regionale nivået ha ansvar for å utforme en helhetlig arealpolitikk, basert på overordnede strategier for utbyggingsmønster og ressursutnyttelse.
- Innenfor helse bør regionene ha en oppgave i forhold til forebyggende folkehelse og dialog med helseforetakene om strategiske veivalg.
- Det vil også være aktuelt å overføre myndighet og oppgaver knyttet til miljø, ressursforvaltning, fiskeri, landbruk og aetat. Det vises i denne forbindelse til anbefalinger lenger bak i dokumentet.

Ansvar for de ulike oppgavene vil variere med hensyn til:

- Totalansvar (oppgaver det regionale nivået har direkte ansvar for – i forhold til målfastsettelse, ressursinnsats og mål oppnåelse – og som de selv velger hvordan de vil løse).
  - Bestilleransvar (oppgaver som finansieres av det regionale nivået, men som etter bestilling løses av frittstående private eller offentlige aktører – jf. den rollen fylkeskommunene i dag har overfor Innovasjon Norge).
  - Samordningsansvar (overfor sektorer som består av selvstendige aktører – jf. Dagens partnerskap, der blant annet privat næringsliv, organisasjoner og statlige sektor organer på regionalt nivå inngår).
- For å ivareta dette ansvaret vil det være behov for et høyt kvalifisert administrativt apparat på regionalt nivå. Den statlige administrasjonen forutsettes tilsvarende nedbygd. Flertallet mener at et folkevalgt regionalt nivå vil være mer prioriterings- og kostnadseffektivt enn alternative former for territoriell samordning (interkommunalt samarbeid, utvidet fylkesmannsfunksjon el.l.)
  - Det økte ansvaret bør følges opp av økonomiske midler, slik at regionene kan løse sine oppgaver og fylle rollen som ledende og forutsigbar partner i det regionale partnerskapet. Regionen bør ha et selvstendig økonomisk grunnlag basert på rammeoverføringer og direkte skattegrunnlag, på linje med finansieringen av dagens fylkeskommuner. På områder der det overføres et totalansvar eller bestilleransvar fra staten til det regionale nivået, bør pengene følge med. Også på de områder der det er snakk

om et samordningsansvar, bør det regionale nivået ha tilstrekkelige økonomiske ressurser til å stimulere ønskede løsninger.

- Det regionale nivået bør ha et ansvar for å delta i relasjonsbygging på den internasjonale arena. Dette er viktig av hensyn til regionens næringsliv og behovet for å være konkurransedyktig på det globale marked.

Forholdet mellom statlige sentralmyndigheter og regionene bør bygge på:

- Helhetlige og fokuserte regionale plandokumenter. Disse bør inngå som viktige premisser i den statlige planleggingen
  - Styringssignaler fra statlig nivå, som sikrer at nasjonale hensyn ivaretas
  - Dialog og forhandlinger mellom statlig og regionalt nivå
  - Forpliktende avtaler mellom statlig og regionalt nivå (Jf. punkt 7.4.2 "Samspill mellom nivåene")
- I tillegg til overføring av oppgaver til regionalt nivå bør det overføres ytterligere oppgaver og ansvar til det kommunale nivået. Dette for å gi kommunene større mulighet til å ta ansvar for egne ressurser og egen utvikling. Spesielt vil det være aktuelt å styrke kommunenes ansvar for arealforvaltning, næringsutvikling og stedsutvikling.
  - Dagens fylkeskommuner bør erstattes med sterke folkevalgte regioner, som avgrenses ut fra oppgaver og funksjonalitet. I flertallet er det ulike syn på hvor store regionene bør være for å kunne ivareta de oppgavene de blir satt til å løse. Imidlertid er hele flertallet av den oppfatning at antallet regioner og avgrensningen av disse primært vil være en konsekvens av oppgavene, og at en derfor vil ha fokus på oppgaver fremfor geografi.
  - Innenfor de nye regionene bør det legges opp til en hensiktsmessig spredning av regionale funksjoner, kompetansemiljøer og myndigheter, slik at etableringen av de nye regionene ikke fører til en forsterket sentralisering på regionalt nivå.

Trenivåmodell med regionkommuner

Et mindretall i kommisjonen (Skei Grande) anbefaler:

- Det regionale folkevalgte nivået bør desentraliseres til regionkommuner – i hovedsak basert på dagens ABS regioner. Primærkommunene bør opprettholdes, og oppgavefordelingen mellom disse og regionkommunene utredes nærmere, slik at samordningsbehov, best mulig ressursutnyttelse og lokaldemokratiet ivaretas. Dette betyr en reell desentralisering, økt nærhet og identifikasjon med det regionale folkevalgte nivået. Utgangspunktet for denne modellen er borgeren, ikke strukturen.
- Regionkommunene kan overta de fleste oppgaver fra fylkeskommunene og få noen fra staten. I motsetning til et fåtall storregioner, vil dette være en reell desentralisering, og regionkommunene vil være store nok for en rekke oppgaver innenfor regional utvikling, næringsutvikling, arealplanlegging, kultur, miljø, landbruk, videregående skoler m.v.
- Der det i større grad åpnes for regionale prioriteringer, må det skapes aksept for regionale ulikheter i politikken, også på sentralt politisk nivå.
- De oppgaver som må løses gjennom samarbeid i større geografiske områder, som deler av samferdselspolitikken, helsepolitikken, høyskoler og forskning, kan behandles i samarbeidsorganer på landsdelsnivå, men med staten (Stortinget) som ansvarlig politisk nivå. (Jf. punkt 7.4.2, "Samspill mellom nivåene").
- Fylkesmannens oppgaver bør rendyrkes til tilsyn og kontroll

- Regionkommunene kan få ansvaret for utbygging av bredbånd og annen infrastruktur. Innenfor næringsutvikling bør regionkommunene få større innflytelse over de næringspolitiske virkemidlene, samt virkemiddelaktørene Innovasjon Norge og SIVA.
- Regionkommunene bør ha ansvar for areal- og ressursforvaltning innen sitt område, basert på overordnede strategier for utbyggingsmønster og ressursutnyttelse.
- Innenfor helse bør regionkommunene ha ansvar for samordning og forebyggende folkehelse.
- Regionkommunene må tilføres ressurser som frigis fra fylkeskommunene og ha høyt kvalifisert administrasjon innenfor de aktuelle områder. Dette vil også gi administrativ samordningsgevinst og sterkere fagmiljøer innenfor oppgaver som primærkommunene i dag løser hver for seg. Folkevalgte regionkommunestyre vil erstatte det stigende demokratiske underskudd ved interkommunalt samarbeid.
- Det økte ansvaret må følges opp av økonomiske midler, slik at regionkommunene kan løse sine oppgaver og fylle rollen som ledende og forutsigbar aktør innenfor sitt geografiske område. Regionkommunene må ha et selvstendig økonomisk grunnlag basert på rammeoverføringer og direkte skattegrunnlag (friere kommunalt skatteøre). Regionkommunene må ha styringsansvar over primærkommunene, og gi disse budsjettammer i samsvar med vedtatt oppgavefordeling. Arbeidsdelingen og integrasjonsgrad kan i noen grad overlates den enkelte regionkommune.

Forholdet mellom statlige sentralmyndigheter og regionkommunene bør bygge på:

- Helhetlige og fokuserte regionale plandokumenter som viktige premisser også i den statlige planleggingen
- Styringssignaler fra statlig nivå, som sikrer at nasjonale hensyn ivaretas
- Dialog og forhandlinger mellom staten og regionnivået
- Forpliktende avtaler mellom statlig og regionalt nivå.

Et annet mindretall i kommisjonen (Malonæs, Sandberg, Talleraas) vil peke på at det er liten avstand mellom dette alternativet, beskrevet som en Regionkommunemodell, og den tonivåmodell som skisseres nedenfor. Med utgangspunkt i disse to modellene, bør det kunne utvikles en felles og bedre styringsmodell for ABS-kommunene enn den som eksisterer i dag.

Tonivåmodell

Et mindretall på 3 i kommisjonen (Malonæs, Sandberg, Talleraas) anbefaler:

- En løsning med to folkevalgte nivåer, som er nærmere beskrevet i punkt 5.7.5 og 6.2.5.
- Fylkeskommunen avvikles.
- Utvikling av større kommuner som omfatter felles arbeids, bo- og serviceområder. Disse nye primærkommunene skal overta en stor del av oppgavene fra dagens fylkeskommuner. I tillegg bør staten desentralisere nye oppgaver til disse større kommunene.
- Dagens fylkesmannsembeter kan i en fremtidig modell erstattes ved at det etableres en ny regional struktur med færre enheter, som for eksempel kan ledes av politisk oppnevnte representanter ("guvernører") for den sittende regjering. Den nye strukturen skal blant annet ha ansvar for territoriell samordning på tvers av den statlige sektororganiseringen.
- Sammen med næringsliv, organisasjoner og kommuner bør staten inngå i regionale partnerskap for å samordne politikken, med sikte på å løse strategiske utviklingsoppgaver spesielt innenfor næringsutvikling.

Kommunalt nivå

Kommisjonen anbefaler:

- Alle norske kommuner bør fortsatt være generalistkommuner i demokratisk forstand. Som demokratiske organ bør kommunene beholde sitt brede ansvarsområde og størst mulig frihet til å prioritere mellom

sektorer. Dette forhindrer ikke at kommunene kan samarbeide eller velge andre organisasjonsformer. I den forstand kan også generalistkommuner fremstå som spesialistkommuner i forvaltning og tjeneste-produksjon.

Et flertall på 12 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Malonæs, Myrvoll, Riise, Sandberg, Sundtoft, Talleraas) anbefaler:

- For å kunne løse oppgaver på kommunalt nivå vil det være nødvendig med en kommunestruktur basert på større kommuner. Særlig i de tett befolkede områdene er det mange kommunegrenser som splitter tett koblede arbeids-, bolig- og servicemarkeder (ABS-områder). Dette er områder som er sterkt avhengig av hverandre og hvor det er behov for planlegging på tvers av kommunegrenser. Det er disse områdene som bør prioriteres i en gjennomgang av kommunestrukturen, slik at funksjonalitet prioriteres fremfor folketall.

Et flertall på 9 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Myrvoll, Navarsete, Riise) vil understreke:

- Mange distriktskommuner har så stort areal- og så spredt bosetting at kommunen i seg selv knapt utgjør et felles bo- og arbeidsmarked. Sammenlåing mellom slike kommuner vil gi liten gevinst og bør derfor ikke ha prioritet, så fremt ikke kommunene selv tar initiativ.

I de neste avsnittene gjengis deler av kommisjonens omtale av Fylkeskommunens nye rolle som regional utviklingsaktør:

” Kap. 5.3.5 Fylkeskommunen som regional utviklingsaktør

I 2003 ble en stor del av de distriktpolitiske virkemidlene desentralisert til fylkeskommunene. Begrunnelsen var å bidra til at virkemiddelbruken blir mer tilpasset de regionale forholdene, og dermed mer effektiv. Den såkalte ansvarsreformen gir fylkene myndighet til å prioritere innenfor den smale distriktpolitikken. Beslutningsmyndigheten for ca 800 millioner kroner er desentralisert. Reformen innebærer at fylkene har stor frihet til å prioritere hva midlene skal brukes til og hvem som skal være operatører for virkemidlene – dvs en regional prioriterings- og bestillerfunksjon. Ved å tilføre fylkene utviklingsmidler har reformen også gjort de regionale partnerskapene mer interessante og handlingskraftige. Dette til tross for at midlene ble redusert samtidig med at reformen ble innført. Siden ansvarsreformen kun dreier seg om de distriktpolitiske virkemidlene får de mest urbane fylkene lite ut av denne reformen. Det pågår et omfattende forsøk med å teste ut et større fylkes-kommunalt ansvar på flere sektorer som antas å ha stor betydning for regional utvikling (”Fritt Fram” forsøket i Oppland). Forsøket omfatter oppgaver innenfor den brede regionalpolitikken, idet deler av det statlige bestiller-ansvaret er overført til fylkeskommunen. Selv om det enda vil gå noe tid før de første evalueringene foreligger, både av ansvarsreformen og de ulike forsøkene med utvidet regionalt ansvar, er det mange som mener at reformene er et skritt i riktig retning. Innenfor landbrukssektoren gjennomføres en tilsvarende reform, med regionalisering og kommunalisering av virkemidler. Mange av forkjemperne for en desentralisert distrikts- og regionalpolitikk ser imidlertid for seg en langt større reform, som omfatter flere sektorer og et betydelig større ansvar for den brede politikken.

5.3.6 Partnerskapenes muligheter og begrensninger

Som regional utviklingsaktør er fylkeskommunene tillagt en samordningsrolle langt ut over de sektorer og budsjettposter de selv har kontroll over. Gjennom de regionale partnerskapene med næringsliv, kommuner, interesseorganisasjoner og regional stat er tanken at fylkeskommunene skal kunne bidra til en territoriell samordning, der politikkutforming innenfor ulike sektorer sees i sammenheng. Erfaringene med de regionale partnerskapene er at de representerer en positiv samarbeidsform, som åpner nye muligheter for å utforme en helhetlig og strategisk forankret utviklingspolitikk på regionalt nivå. Disse erfaringene er også gjort gjennom flere fri fylkeforsøk (blant annet Nordland og Aust-Agder), som fikk meget gode evalueringer. Likevel ligger det klare begrensninger i det å jobbe gjennom partnerskap. Samordningen er basert på frivillighet, og de ulike partnernes mulighet for å tilpasse seg felles strategier varierer. Ikke minst når det gjelder omprioriteringer mellom sektorer og prioriteringer mellom geografiske områder innen for det enkelte fylke, vil fylkeskommunens

muligheter til å samordne være begrenset. I tillegg bidrar trange offentlige budsjetter og vertikal styring av de statlige sektorene til at deltakerne i par tnerskapet i mange tilfeller har lite å legge i potten når helhets-hensyn skal ivaretas."

Distriktskommisjonens anbefalinger (flertallsanbefalinger) hva gjelder fylkeskommunenes rolle som utviklingsaktør og som har størst relevans til Vestfold, kan sammenfattes i følgende punkter:

7.4.3 Anbefalinger til økt verdiskaping i viktige distriktsnæringer

Naturressurser som regionale fortrinn (distriktskommisjonens anbefalinger):

" Det bør gis økt mulighet for regionale tilpasninger og prioriteringer innen for arealvern og bruk av arealressurser, ved at planloven åpner for geografisk differensiering og at forvaltningsmyndigheten legges til underliggende forvaltningsnivå. Kommunene bør gis frihet til å fatte endelige vedtak i flere plan- og reguleringsaker. – "Vern gjennom fornuftig bruk" bør legges til grunn som forvaltningsprinsipp i verneområder. Et flertall på 13 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Malonæs, Myrvoll, Navarsete, Riise, Skei Grande, Sundtoft, Tøllefsen) anbefaler: – Sametinget bør få større innflytelse på beslutninger om disponering av naturressursene i de samiske kjerneområdene. Dette innebærer økt forvaltningsansvar på lokalt/regionalt nivå.

Landbruk (distriktskommisjonens anbefalinger):

" Norge bør i de videre WTOforhandlingene arbeide aktivt med sikte på å beholde et størst mulig handlingsrom for norsk landbrukspolitikk, og dermed muligheter for å føre en nasjonal landbrukspolitikk innenfor rammene av en ny avtale. – Landbruket bør utnytte de muligheter som ligger i en mer forbrukerrettet matpolitikk der hele matkjeden fra jord til bord blir en viktig premis. I en slik sammenheng vil lokal foredling, merking og sporbarhet være viktige elementer. – Lover og regler bør tilpasses slik at det blir enklere nå starte opp foredling og omsette lokale råvarer. Lokal forvaltning på enkelte områder vil gi bedre muligheter for å utnytte gårdens samlede ressurser og naturgitte fortrinn, bl.a. utmarksressursene. – Norsk landbruk skal fortsatt ivareta viktige samfunns mål som matvaresikkerhet, bosetting og kulturlandskap. Det bør legges til grunn at Norge trenger en variert bruksstruktur og driftsformer som er tilpasset behov og forutsetninger i ulike deler av landet.

Et flertall på 10 i kommisjonen (Barlindhaug, Knutson, Landstad, Malonæs, Myrvoll, Riise, Sandberg, Sundtoft, Talleraas, Tøllefsen) anbefaler: – Landbruksoverføringene er under press, og det er grunn til å forvente at det over tid vil frigjøres så store midler fra utsatte støtteordninger at det vil være vanskelig og heller ikke tjenlig å kanalisere alt over til "grønn støtte" eller til bygdeutviklingsprogram knyttet til landbruket. Det er derfor viktig at frigjorte midler brukes aktivt til å skape ny virksomhet i distriktene, også uavhengig av landbruksvirksomhet."

Reiseliv (distriktskommisjonens anbefaling)

" Det offentlige bør i større grad medvirke til å utvikle samarbeidsstrukturer og løse fellesoppgaver (som infrastruktur, internasjonal markedsføring og turistinformasjon) innenfor reiselivet. – Det bør stimuleres til utvikling av aktivitetsbasert turisme, der matkultur og naturopplevelser med lokalt tilsnitt utgjør basis. Videre bør det satses mer på FoU for å utvikle kunnskap om bærekraftig reiselivsaktivitet i og omkring vernede områder og nasjonalparker, med sikte på å åpne nye næringsmuligheter. Mange land har her vellykkede satsinger, men Norge trenger å utvikle en bærekraftig strategi på dette området. – Det bør legges til rette for utvikling av et tettere samarbeid mellom landbruket og reiselivsnæringen. Det unike norske kulturlandskapet er en viktig faktor for opplevelsen av Norge som turistmål, og reiseliv og landbruk har felles interesse i å opprettholde dette gjennom aktiv bruk."

Industri (distriktskommisjonens anbefalinger):

" Det bør utvikles en mer målrettet industripolitikk for utnyttning av nasjonens komparative fortrinn. Industripolitikken bør bidra til å styrke vekstkraftige nærings- og kompetansemiljøer, blant annet gjennom utdanning og forskning, klyngebyggende og avstandsreduserende tiltak. Mye av vår viktigste industrikompetanse ligger i distriktene. Politikken som føres bør stimulere til nødvendig omstilling og modernisering av industrien.

Den teknologikunnskapen vi har i Norge bør videreutvikles offensivt og planmessig. I et aktivt samspill mellom det offentlige og næringslivet bør det satses på forskning og utvikling, som kan bidra til å opprettholde teknologiske forsprang. Slike forsprang bør brukes til å utvikle teknologi som vare, og legge standarden når regler for best tilgjengelig teknologi (BAT) skal fastsettes

Det bør vurderes å utvikle former for samfunnskontrakter mellom staten og aktørene ved industriell utnyttning av elektrisk kraft."

7.4.4 Anbefalinger med sikte på økt innovasjon og nyskaping

Sterke og dynamiske regioner og miljøer

" Tilrettelegging for utvikling av sterke, dynamiske regioner bør være en hovedstrategi i forhold til det å styrke vår nasjonale evne til innovasjon og nyskaping. Det er innenfor tette regionale miljøer at forholdene ligger best til rette for å utvikle en kultur for innovasjon og nyskaping, basert på konkurranse og samspill, idé- og kompetanseflyt mellom aktørene. Slike regionale miljøer kan og så – med utgangspunkt i sine nærings- og kompetansemiljøer og sine naturgitte fortrinn – fremstå med en tydelig profil, som gjør dem attraktive for internasjonal kapital og kompetanse.

Bedriftsforankringen av innovasjonsrettede programmer og tiltak bør styrkes. De innovative bedriftene er kjernen i innovasjonssystemene, og dette bør være utgangspunktet for all innovasjonspolitik. Næringslivet bør legge viktige premisser for den rollen det offentlige her skal spille, og virkemidlene bør rettes mot innovative entreprenører, bedrifter og miljøer og bidra til å utløse dynamikk rundt disse."

Innovasjonssystem - samspill

"Center of Expertise" bør etableres som nasjonalt virkemiddel for å fremme internasjonale vekstbedrifter og næringsmiljøer.

Virkemiddelapparatet bør styrke sin rolle som aktiv tilrettelegger for samspill mellom enkeltaktører, særlig i forhold til mindre næringsaktører i distriktene, blant annet ved å etablere et mer målrettet samarbeid med andre bedrifter og relevante kompetansemiljøer, blant annet i byene. Virkemiddelapparatet kan her fungere som et viktig mellomledd og en proaktiv kobler.

Kunnskapsparken bør også i fremtiden inngå som et viktig element i det å tilrettelegge for nyetablering, samspill og kommersialisering av faglig kompetanse. Kunnskapsparkene ved de regionale høyskolene bør fungere som ledd i nettverket av kommunale næringshager. – Industriinkubator er et tiltak som tar utgangspunkt i den kunnskap og innovasjonskraft som finnes i etablerte bedrifter og/eller bedriftsmiljøer. Tiltaket bør videreutvikles."

Entreprenørskap

" Det bør utvikles en entreprenørskapskultur i alle deler av landet, og skapes en jakultur i offentlig forvaltning – slik at personer med ideer og pågangsmot løftes fram. Små lokalsamfunn er særlig avhengig av at det finnes personer med ideer og pågangsmot, og det er av gjørende at slike nøkkelpersoner ikke nøytraliseres av negative holdninger.

Grunnlaget for en entreprenørskapskultur bør legges tidlig. På alle nivåer i utdanningssystemet bør det satses sterkt på å utvikle kreativitet, holdninger og ferdigheter i forhold til entreprenørskap. Utviklingen av entreprenørskap i skolen bør skje i samarbeid med næringslivet i regionen.

Offentlige aktører bør bli mer bevisst sin betydning for samfunnets evne til innovasjon og nyskaping. Det offentlige bør i likhet med mange andre land føre en mer målrettet innkjøpspolitikk. Dagens innkjøpsreglement er langt strengere enn det som påkrevet ut fra våre internasjonale forpliktelser. Utviklingskontrakter bør brukes mer aktivt for å videreutvikle den kompetansen som finnes i norske bedrifter, og dermed gjøre dem mer konkurransedyktige. I tillegg bør det i langt sterkere grad enn i dag legges til rette for intraprenørskap i offentlig sektor.

Virkemiddelapparatet bør i sterkere grad gi en aktiv oppfølging og bidra til rådgivning og finansiering slik at entreprenørens gjennomføringsevne øker. Behovet for kompetanse tilførsel og bistand rundt "etablerer-økonomi", effektivitet i produksjonen, logistikk og markedstilpasning vil være stort i små og nystartede virksomheter. Dette gjelder også i personlige foretak, for eksempel innenfor tilleggsnæringer og småskala etableringer knyttet til landbruket.

Et flertall på 13 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Malonæs, Myrvoll, Navarsete, Riise, Skei Grande, Talleraas, Tøllefsen) anbefaler: – Den offentlige innkjøpspolitikken er i Norge underlagt strengere regler enn nødvendig i forhold til internasjonalt regelverk. Grensen på kr 200.000 for når offentlige innkjøp må ut på anbud bør heves.

Utdanning

Kommisjonen anbefaler:

- Universitetene og de regionale høyskolene utgjør svært viktige institusjoner i utviklingen av distrikter og regioner. Den videre satsingen på universitetene, høyskolene og de regionale forskningsmiljøene bør søke å prioritere og forsterke de regionale fortrinnene.
- Finansieringssystemet for universitet og høyskoler bør forsterke institusjonenes økonomiske incitament for å tilpasse egen virksomhet til de behov og muligheter som finnes regionalt. Finansieringssystemet bør stimulere samarbeid mellom høyskolene og de regionale forskningsinstituttene. Det skjer for lite innovasjon og nyskaping rundt de høyere lærestedene. Finansieringssystemet bør honorere de lærestedene som viser evne til å generere nyskaping av kommersiell betydning.

Et flertall på 9 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Myrvoll, Navarsete, Riise, Tøllefsen) anbefaler:

- Strukturen av studieplasser innenfor høyere utdanning ble i all hovedsak lagt på grunnlag av offentlig styring av økonomien og tildeling av fagtilbud. Dette ga sterk sentralisering. Med innføring av stykkprisfinansiering av den høyere utdanninga taper de regionale høyskolene i konkurransen med de store institusjonene. Denne finansieringen bør derfor legges om, slik at de regionale høyskolene gis bedre mulighet til å videreutvikle seg.

Forskning

Kommisjonen anbefaler:

- Forskningsinnsatsen bør økes, både innenfor grunnforskning og næringsrettet forskning. Det bør arbeides systematisk med å bygge kvalitativt gode forskningsmiljø også utenfor de største byene og forskningsresultat må gjøres bedre tilgjengelig med sikte på kommersialisering. Samarbeidet mellom FoU og bedriftene bør styrkes, også gjennom offentlige virkemidler. Det er en særlig utfordring at også bedrifter i distriktene i større grad enn i dag drar nytte av forskningen som utføres.
- De regionale forskningsinstitusjonene bør styrkes gjennom at de får grunnbevilgninger tilsvarende de statlige instituttene. Videre bør de statlige forskningsinstitusjonene desentralisere virksomhet og dokumentere regional formidlingsaktivitet.
- Det bør i større grad enn i dag legges til rette for at små forskningsinstitutter og miljøer kan delta i store offentlig finansierte forskningsprogrammer, blant annet gjennom samarbeid i konsortier og

liknende. Det er ingen nødvendig sammenheng mellom størrelse og kvalitet, og det er kvaliteten og ikke størrelsen på miljøene som bør åpne for deltagelse.

- Nasjonale skatteincentiver for å fremme forskning, innovasjon og nyskaping bør benyttes også fremover. Ordningen med SkatteFUNN bør gjøres mer tilgjengelig og attraktiv for næringslivet i distriktene. Jf. Effekutvalget.
- Næringsrettede FoUprogrammer som støttes av det offentlige bør ha til strekkelig størrelse og varighet til at prosjekter kan følges helt frem til kommersialisering.

Et flertall i kommisjonen mener at det er først når forskningen gir kommersielle resultater at investeringen har vært vellykket. 6 Et flertall på 8 i kommisjonen (Angell, Balto Henriksen, Knutson, Malonæs, Myrvoll, Navarsete, Riise, Tøllefsen) anbefaler:

- Det bør iverksettes forsøk med regionale forskningsfond med friske midler, i tillegg til de nasjonale midlene. Forsøket bør utprøves i områder som i dag har lav forskningsaktivitet og store forskningsbehov. 6 Kommisjonens medlemmer Angell og Navarsete kan ikke slutte seg til flertallets syn i siste setning i dette punktet.

7.4.5 Anbefalinger vedrørende utvikling av attraktive og livskraftige samfunn

Attraktivitet er et stadig viktigere fortrinn i konkurransen om tilflyttere og menneskelige ressurser. Kommun nivået står sentralt i forhold til å skape attraktive lokalsamfunn.

Kommunal økonomi og velferd

Kommisjonen anbefaler:

- Kommunesektoren har en avgjørende betydning for lokal utvikling, gjennom sin rolle som velferdsprodusent, lokal etterspørter etter varer og tjenester, jobbskaper, tilrettelegger og samfunnsutvikler. I dag er mange kommuner i en presset økonomisk situasjon. Staten bør sørge for at det er samsvar mellom de oppgaver kommunene pålegges og de økonomiske ressurser som gjøres tilgjengelig.
- Rammefinansiering bør være det bærende prinsippet i det kommunale inntektssystemet. Innenfor de økonomiske rammene kommunene har til rådighet bør det være opp til lokalpolitikkerne å avgjøre hvordan velferdstilbudet skal utformes.

Et flertall på 11 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Myrvoll, Navarsete, Riise, Skei Grande, Tøllefsen) anbefaler:

Kommunesektoren bør sikres forhandlingsrett med staten om utvikling og iverksetting av nye oppgaver som pålegges kommunene.

Et flertall på 14 i kommisjonen (Angell, Barlindhaug, Balto Henriksen, Holsbrekken, Knutson, Landstad, Malonæs, Myrvoll, Navarsete, Riise, Skei Grande, Sundtoft, Talleraas, Tøllefsen) anbefaler:

- Inntektssystemet til kommunene bør fortsatt ta utgangspunkt i at distriktkommuner har andre forutsetninger enn større og mer sentralt beliggende kommuner. Blant annet er det private tjenestetilbudet ofte mer begrenset i periferien, slik at det kommunale tjenestetilbudet bør være mer omfattende her. Dette er nødvendig dersom en skal nå målsettingen om et likeverdig tjenestetilbud i hele landet. Inntektssystemet bør også ta høyde for de utfordringer kommunene har i forhold til næringsutvikling

7.4.6 Anbefalinger vedrørende samferdsel og annen infrastruktur

Utbygging av samferdsel er viktig for å ta hele landet i bruk. Godt utbygd infrastruktur er en viktig forutsetning for bosetting, næringsutvikling og ressursutnyttning både i distriktene og byene.

Kommisjonen anbefaler:

For å redusere avstandsulempene bør det investeres mer i infrastruktur og vedlikeholdet bør økes, ved:

- å satse på transportkorridorer, samt utvikling av intermodale knutepunkt (veg, jernbane, havn)
- å fjerne flaskehals, som for eksempel hindrer utviklingen av ABS-regioner og transport mellom produksjon og marked.
- å opprettholde den regionale flyplasstrukturen, samt utvide offentlige kjøp av flytjenester (lavere maksimalpris samt innlemme nye rutestrekninger der markedet er lite eller konkurransen ikke fungerer).
- at det offentlige tar ansvar for at det raskt bygges ut en IKT-infrastruktur som kan møte fremtidige krav til kapasitet også i de delene av landet der markedsgrunnlaget er for lite til at dette skjer uten offentlig medvirkning.
- gebyr- og avgiftspolitikken bør endres slik at det stimulerer til økt sjøtransport.
- opprettholde et likeverdig nivå på posttjenestene over hele landet.

ØKONOMISKE KONSEKVENSER:

Distriktkommisjonen har ingen forslag til endringer hva gjelder kommunenes økonomi. I avsnitt 7.4.5 anbefales å opprettholde rammefinansiering som et bærende prinsipp i det kommunale inntekts-systemet og at staten bør sørge for at det er samsvar mellom oppgaver kommunene pålegges og de økonomiske ressurser som gjøres tilgjengelig.

Hovedfokus er på oppgaver på det regionale nivået (i trenivåmodellen som flertallet anbefaler) og oppgaveoverføringer fra staten til det folkevalgte regionale nivået.

Når det gjelder oppgaveoverføringer til kommunene er det ingen konkrete forslag til dette. Det påpekes at det bør overføres ytterligere oppgaver og ansvar til det kommunale nivået (s. 114). Spesielt vil det være aktuelt å styrke kommunenes ansvar for arealforvaltning, næringsutvikling og stedsutvikling. Det fremmes ingen forslag til virkemidler eller presisering av innhold for dette.

KONSEKVENSER FOR BARN OG UNGE:

Ingen spesielle for kommunene da det ikke foreslås spesielle endringer ansvarsmessig for kommuner eller det regionale nivået. Innenfor helse er det påpekt at regionene bør ha en oppgave i forhold til forebyggende helse.

ALTERNATIVE LØSNINGER:

Kommunestyret har tidligere uttalt seg om regioninndelingen i Norge og anbefalt 9 regioner. DetteMed dette ligger også en tilslutning til en tre-nivåmodell i den norske forvaltningen. Dette innebærer en videreføring av Buskerud, Vestfold og Telemark som en regionløsning.

Kommisjonen anbefaler at fylkeskommunen avvikles som forvaltningsnivå og erstattes med folkevalgte regioner.

Når det gjelder oppgaver som skal overføres til det regionale folkevalgte nivået fra staten, kan det tenkes flere alternativer. Flertallet i kommisjonen påpeker selv at antallet regioner og avgrensningen av disse primært vil være en konsekvens av oppgavene. Kommisjonen har derfor hatt mest fokus på oppgaver og ikke geografisk inndeling. Dette er dekket av Kommunenes sentralforbunds utredning "Sterke regioner" som kommunestyret uttalte seg om i sak 171/04.

VURDERINGER OG KONSEKVENSER

Hovedfokus i distriktskommisjonens utredning er på det regionale nivået. De har som sine hovedanbefalinger at fylkeskommunene avvikles som eget forvaltningsnivå og at dette erstattes av større regioner med folkevalgt styring. Kommisjonen har ingen anbefalinger om hvilken geografisk inndeling som skal gjøres for slike regioner. Dette er dekket av KS sin utredning "Sterke regioner" som kommunestyret har uttalt seg om tidligere med en anbefaling av å dele Norge inn i 9 regioner, hvor Buskerud, Vestfold og Telemark blir en av disse.

Når det gjelder oppgaveoverføringer fra staten til det regionale nivået er det en rekke anbefalinger om dette. Ingen av disse synes spesielt kontroversielle. Det er ikke fremmet forslag om en tilbakeføring av ansvaret for sykehus, psykiatri og barnvern som nå er et statlig ansvar og overført til regionale statsforetak.

De forslagene som fremmes dekker en rekke sektorer, tjenester og funksjoner med en spesiell oppmerksomhet for å styrke regionfunksjonen i distriktssammenheng. Dette gjelder spesielt innenfor landbruk og næringsstøtte. Men det er også en lang rekke omlegginger som vil virke generelt for alle deler av landet innenfor infrastruktur/samferdsel/veger, utdanning (videregående opplæring fortsatt et oppgaveansvar på regionalt nivå), forskning, næringsutvikling, kultur (avvikling bl.a av de statlige kulturinstitusjonene Riksteatret og Rikskonsertene), kommuneoverskridende areal- og ressursforvaltning og helse (forebyggende arbeid).

Administrasjonen har ingen spesielle synspunkter på disse oppgaveoverføringene, men mener det er nødvendig og viktig å styrke det regionale nivåets funksjon og oppgaver etter gjennomføringen av den statlige ansvarsrefomen på helsesektoren. Administrasjonen mener også at det er viktig å videreføres samspillet mellom det regionale nivået og primærkommunene, gjerne knyttet til partnerskapsavtaler for å utvikle konkrete prosjekter som kan bidra til å styrke kultur, reiseliv og næringsutviklingen lokalt og regionalt.

Rett utskrift bekreftes og sendes

- Saksbehandler for oppfølging.

Larvik, 14. februar 2005

for rådmannen

May Eli Bredvei

sekretær